

Список використаної літератури:

1. Базавлуцькій Січі – 425-ть! // Лица. Режим доступу: <http://www.litsa.com.ua/show/a/44920>
2. Павлюченко М. П. Чи гоже нащадкам запорожців шанувати Леніна більше, ніж своїх предків? // Лица. Режим доступу: <http://www.litsa.com.ua/show/a/26883>
3. Сайт Грушівської громади Дніпропетровської області. Режим доступу: <https://grushivska.gr.org.ua>
4. Сайт Зеленодольської міської об'єднаної територіальної громади. Режим доступу: <http://zelenodolsk.com.ua/>

Ключові слова: громадська організація, територіальна громада

Ключевые слова: общественная организация, территориальное сообщество

Key words: territorial community, public organization

раснопольська

КРАСНОПОЛЬСЬКА ТЕТЯНА МИКОЛАЇВНА

Національний університет «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри політичних теорій, кандидат політичних наук, доцент

ВИБОРИ ДО ЄВРОПАРЛАМЕНТУ ЯК ІНСТРУМЕНТ ВПЛИВУ НА НАЦІОНАЛЬНИЙ УРЯД

Сучасні досягнення європейської інтеграції досягнуті внаслідок особливої структури і специфіки функціонування органів ЄС. Так, Європейський парламент, який представляє європейських громадян, і Рада Європейського Союзу, яка представляє країни-члени, розділяють законодавчі повноваження.

Європейський парламент бере свій початок з 1950-х років, коли, згідно з Угодою, у європейських співтовариств виникли парламентські асамблеї. З початку 1960-х років Асамблею ЄЕС почали називати Європейським парламентом. Формально ця назва утвердилася з 1986 р. З 1979 р. з метою обрання членів Європарламенту один раз в п'ять років влітку (у червні) ведуться прямі вибори. При цьому кожна з держав-членів застосовує певну, національно специфічну, форму пропорційного представництва [1, с. 17].

В рамках Європарламенту євродепутати вступають не в національні блоки, а в загальноєвропейські політичні групи (парламентські фракції), які включають усі без винятку основні політичні партії. Політичні групи мають важливе значення при визначенні складу парламентських комітетів, розподілі функцій членів Європарламенту створенні порядку денного і проведення голосування.

Європейський парламент виконує три основні функції:

- законодавчу: в більшості випадків Європейський Парламент розділяє законодавчу владу з Радою Євросоюзу, особливо в рамках Процедури прийняття спільних рішень;
- бюджетні повноваження: Європейський Парламент розділяє бюджетні повноваження з Європейською Радою через ухвалення річного бюджету голосуванням, приведення його у законну силу за допомогою підписання Головою Європейського Парламенту та спостереження за його виконанням;
- повноваження контролю над органами Європейського Союзу, особливо над Європейською Комісією. Парламент має право надавати згоду або відмовляти у схваленні призначення Європейських Комісарів, а також розпускати діючий склад Єврокомісії за допомогою прийняття вотуму недовіри. Крім того, Європейський Парламент має право здійснювати контроль над діяльністю Європейського Союзу шляхом подачі письмових та усних запитів до Єврокомісії та Європейської Ради. Він також має право призначати тимчасові комітети з розслідування, до компетенції яких входять не тільки дії інституцій Європейського співтовариства, але і дії держав-членів ЄС щодо реалізації політики ЄС.

Слід зазначити, що вибори до Європарламенту часто розглядаються як національні вибори «другого порядку» [3; 5]. Довгий час цінність і ефективність Європейського парламенту в сенсі впливу на життя громадян Євросоюзу була досить сумнівною. Таким чином, в науковій літературі сформувалися дві точки зору. Прихильники першої вважають, що «європейське» вимір політики відіграє значиму роль на виборах («Europe matters»). Друга частина авторів обстоює думку про те, що виборці скоріше оцінюють не роботу депутатів Європарламенту, а розглядають вибори в загальноєвропейський парламент як інструмент впливу на власний національний уряд, тому відносяться до них як до другорядних виборів.

На підтвердження першої точки зору говорить те, що в багатьох країнах найбільший приріст голосів отримують партії, які чітко позиціонують себе щодо ЄС.

На користь другої позиції свідчить те, що спостерігається залежність, при якій правлячі партії втрачають голоси в тому випадку, якщо вибори в Європарламент проходять через значний час після національних виборів. Громадяни використовують цю можливість, щоб просигналізувати уряду про своє невдоволення і частіше голосують за опозицію. Крім того, виборці роблять вибір не орієнтуючись на те, чи пройде партія-переможець в уряд, і це проявляється в тому, що великі партії частіше втрачають голоси, а дрібні, навпаки, отримують більше голосів. Так, на підставі даних по шести скликанням Європарламенту була зроблена спроба оцінити те, як вигравш (різниця у відсотку голосів, отриманих партією на виборах до Європейського парламенту і на останніх національних виборах) залежить від часу, який пройшов з моменту проведення місцевих виборів, розміру партії, її урядового статусу (правляча чи опозиційна) [4]. Було показано, що теорія про вибори «другого порядку» має місце, але виражена тільки в 15 «старих»

країнах ЄС, тоді як в 10 «нових» була виявлена залежність обсягу ви-
грашу тільки від того, чи входить партія в уряд. У нових членах Союзу
найбільший приріст голосів отримують «регіональні» партії, а в ста-
рих – анти-європейські партії і «зелені».

У восьмому скликання Європейського парламенту (2014-2019 рр.)
виділяються 7 політичних груп:

- Європейська народна партія (християнські демократи), EPP 221 місце;
- Прогресивний альянс соціалістів і демократів, S & D 191 місце;
- Консерватори і реформісти, ECR 70 місце;
- Альянс лібералів і демократів, ALDE 67 місце;
- Європейські об'єднані ліві / ліві і зелені Північної Європи, GUE / NGL 52 місце;
- Зелені, GREENS / EFA 50 місце;
- Європа свободи і демократії (євроскептики), EFP 48 місце;
- Позапартійні / Незалежні 52 місце.

В очах світової громадськості та європейському інформаційному просторі підсумки цих виборів характеризуються як революційні і несподівані. Вони змінили співвідношення сил, яке вважалося традиційним в останні десятиліття [2].

Провідними стали дві фракції: «Європейська народна партія», яка об'єднує консервативні християнсько-демократичні партії Європи (Німеччини, Австрії, Греції та Іспанії), і «Прогресивний альянс соціалістів і демократів» на чолі з нинішнім головою Європарламенту Мартіном Шульцем, сформований з представників соціал-демократичних, соціалістичних і робітничих партій Європи. Новизна полягає в тому, що до останнього часу євроскептики в Європарламенті сприймалися як меншість і в серйозний розрахунок при організації європарламентської діяльності не приймалися. Тепер узагальнене число публічних євроскептиків і зарахованих до них депутатів вимірюється, за різними оцінками, приблизно на рівні 1/3 євродепутатів [2].

Таким чином, на даний час не можна однозначно стверджувати, що вибори до Європейського парламенту носять вторинний характер, оскільки через розширення повноважень цього інституту ЄС, наявність чітких програм партій, а також появу нових членів ЄС положення змінюється. Подібна тенденція прослідковується лише у старих членів ЄС, в той час, як нові демонструють її відсутність.

Список використаної літератури:

1. Борко Ю. Расширение и углубление европейской интеграции / Ю. Борко // Мировая экономика и международные отношения. – 2004. – № 3. – С. 15–29.
2. Оленченко В. Европарламент: усиление евроскептиков / В. Оленченко // Международная жизнь. – 2014. – № 9. – С. 42–59.
3. Hix S., Marsh M. Punishment or Protest? Understanding European Parliament Elections / S. Hix, M. Marsh // Journal of Politics. – 2007. – No 69. – P. 495–510.

4. Hix S., Noury A. After enlargement: voting patterns in the sixth European Parliament / S. Hix, A. Noury // Legislative Studies Quarterly. – 2009. – Vol. 34. – No. 2. – P. 159–174.
5. Van der Eijk, C., M. Franklin et al. Choosing Europe? The European Electorate and National Politics in the Face of the Union. – Ann Arbor: University of Michigan Press. – 1996. – 516 p.

Ключові слова: Європейський парламент, вибори, політичні партії, політичні групи.

Ключевые слова: Европейский парламент, выборы, политические партии, политические группы.

Key words: European Parliament, elections, political parties, political groups.

КОВАЛЬ ІВАН ВАСИЛЬОВИЧ

Івано-Франківський юридичний інститут
Національного університету «Одеська юридична академія»,
доцент кафедри загальноправових та гуманітарних дисциплін,
кандидат політичних наук, доцент

КИСЛЯК ЛЕСЯ НЕСТОРІВНА

Івано-Франківський юридичний інститут
Національного університету «Одеська юридична академія»,
старший викладач кафедри загальноправових та гуманітарних дисциплін

ПРОБЛЕМИ ЗМІЦНЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ В КОНТЕКСТІ ОТРИМАННЯ ТОМОСУ ПРАВОСЛАВНОЮ ЦЕРКВОЮ УКРАЇНИ

Церква є невід'ємним учасником соціально-політичних процесів, супереч уявленням про те, що релігія та церква існують поза політикою. Вона є одним з найважливіших суспільних інститутів, що впливають на суспільно-політичне життя. Проблемаам творення єдиної помісної церкви в Україні приділили велику увагу такі науковці як Дмитро Степовик, Олександр Саган Микола Рибачук, Юрій Чорноморець, Андрій Юраш, Сергій Здіорук, Людмила Филипович, а також Іван Коваль, Леся Кисляк та деякі інші

У 1990 році Патріарх Алексій створює Українську православну церкву Московського патріархату. Вона отримує внутрішню автономію, але підпорядковується Російській православній церкві. Очолює УПЦ МП Філарет. Через рік Філарет вимагає від Москви автокефалії. У травні 1992 року РПЦ звинувачує Філарета в «аморальному способі життя» і відсторонює від управління УПЦ МП.

Уже в червні 1992 року постає Українська православна церква Київського патріархату, яку в 1995 році очолює Філарет, а через два роки РПЦ оголошує йому анафему (прокляття).